

PROLOG

”Hvor skal vi hen?” spørger drengen. Han knuger sin bamse tæt ind til sig.

”Du skal væk herfra,” siger den gamle troldmand.

Drengen tøver. ”Men ... Skal du ikke med?” spørger han.

”Nej, min dreng,” svarer troldmanden.

”Jamen efterlader du mig så bare?”

”Nej, jeg efterlader dig ikke. Jeg sender dig hen til et sted, hvor du er i sikkerhed.” Troldmanden har drengen i sin favn. Han er svøbt ind i troldmandens kutte, der former sig som en beskyttende hule om drengen i troldmandens arme. Den gamle mands ansigt med det lange, hvide skæg befinder sig tæt på hulens åbning, så han bedre kan høre den spinkle stemme.

”Er der farligt, hvor jeg skal hen?” lyder stemmen fra hulen.

”Nej, der er ikke farligt.” Troldmandens stemme er en smule grødet. Han rømmer sig, så stille han kan. Hans hjerte hamrer. Ikke af frygt, men hvad er det så, han føler?

”Lover du det?”

”Ja, det lover jeg.”

De går gennem en have. En prægtig drømmehave, hvor drengen har leget hele sit liv. Den perfekte legeplads. Det

smukkeste sted i hele universet. Men nu skal han væk. Stedet er truet. I mørket omkring dem er der skygger, der snor sig på nattehimlen. De er langt væk lige nu, men de nærmer sig i en voldsom hast. Det er giganter, og de er kommet for at æde alt. Troldmanden og drengen. Drømmehaven. Hytten, de lige har forladt. Og den døde mand, der ligger på gulvet, hvor drengen plejede at lege. Hele universet. Alt.

Der er ikke meget tid tilbage, og der er kun én måde at stoppe det hele fra at ske på.

”Hvor skal jeg hen?” spørger drengen.

”Du skal hen til brønden.”

”Jeg kan ikke lide brønden.” Drengen løfter sit hoved for at se troldmanden i øjnene, men troldmanden presser bare det lille ansigt tæt ind til sig.

”Du må ikke kigge op!” siger han hårdt.

Det rumler i det fjerne. Skyggerne kommer nærmere. De rejser med en hastighed hurtigere end lysets. De er tæt på at være i haven, men de er her ikke endnu.

”Men jeg vil ikke ned i brønden! Jeg vil blive her hos dig!” Drengen begynder at græde. En stille gråd som verdens fineste violin, der spiller verdens sørgeligste melodi.

”Men du kan ikke blive her, så dør vi begge to. Du skal redde os alle. Du er nøglen til det hele,” svarer troldmanden. Han har en klump i halsen.

”Jeg vil ikke redde alle. Jeg vil bare være mig selv!”

”Det er du også! Du *er* dig selv!” Så snart han har sagt ordene, går det op for troldmanden, at han netop har brudt et løfte til sig selv. Et løfte, som han aflagde for længe, længe

siden. At han aldrig ville lyve for drengen. ”Du skal ikke græde, min dreng. Alt bliver godt igen.”

”Nej, det gør ej! Jeg vil tilbage til hytten!”

”Vi kan ikke blive i hytten. Der er farligt nu.”

En pludselig lyd får drengen til at gispe. ”Hvad er det? Det lyder som torden.” Han har altid elsket tordenvejr, men det her er ikke torden. Det er lyden af giganter, der rejser gennem virkelighedens sprækker og æder alt, og de vil starte her.

Troldmanden sætter farten op. Da han når hen til brønden, sætter han drengen ned på kanten med ryggen til skyggerne. De fylder alt nu. Deres buldren er vokset, og den går som et chok igennem de to ved brønden. Skyggerne vil være over troldmanden og drengen om ganske kort tid. Monstre med en umættelig appetit.

Troldmanden ser drengen i øjnene, og han kan mærke, at han skal til at græde. Det er den følelse, der får hans hjerte til at hamre. Han ved ikke, om det her kommer til at virke. Eller om han nogensinde vil få drengen at se igen. Den gamle mand har ikke grædt i flere tusind år. Men nu er altings totale udslettelse kun få sekunder væk, og det eneste, der kan forhindre det, er denne lille, uskyldige dreng. Måske kan han nå at sende drengen væk, inden han begynder at græde?

”Vi må skynde os! Er du klar?” spørger troldmanden. Han kigger drengen i øjnene.

”NEJ! Jeg er ikke klar!” Drengen kaster sig om halsen på troldmanden og holder fast. Bamsen falder ud af hans favn og lander på græsset.

”Du må ikke miste din bamse!” Troldmanden rusker drengen, så han begynder at græde igen. En halvkvalt, udmattet gråd uden rigtig lyd.

”Undskyld!” Troldmanden samler bamsen op og trykker den ind i favnen på drengen. ”Du må ikke miste den!” siger han alvorligt.

Drengen nikker og prøver at holde gråden tilbage, men det lykkes ikke, og en skinger tone undslipper hans hals. Denne gang lyder det ikke som en violin. Mere som et instrument, der er gået i stykker.

”Du skal være tapper nu! Du skal ud på en rejse!” siger troldmanden indtrængende.

”Men jeg vil ikke ud og rejse. Jeg vil blive her hos dig!” mumler drengen gennem gråden.

”Det ved jeg, men det kan du ikke,” sukker troldmanden.

”Så vil jeg have dig med,” siger drengen bestemt og presser munden sammen i et omvendt U.

Troldmanden kaster et blik på mareridtet bag drengen. Der er bevægelse. Det er ved at være tid. Skyggernes fangearme tegner sig over himlen.

”Kig på mig.”

Drengen løfter ansigtet og kigger på troldmanden med store, våde øjne, og troldmanden mærker et pres bag sine egne øjne. ”Du skal redde verden, min dreng!”

”Det kan jeg da ikke! Jeg kan ikke redde hele verden!”

”Du er den eneste, der kan!” Troldmanden sætter ham og bamsen op i en træspand, der står på kanten af brønden.

Nervøs ser drengen ned i brøndens mørke dyb. ”Jeg vil ikke derned!”

”Det er ikke bare en brønd. Det er en dør til en anden verden.”

”Men jeg vil blive her!”

”Du vil vende tilbage, når tid er.”

Forvirret kigger drengen op på troldmanden. ”Hvornår er det?!” Han snøfter et par gange.

”Det ved jeg ikke, min dreng.”

Ved de ord begynder drengen at hyle som en ambulance, men troldmanden hejser alligevel spanden ned i brøndens mørke.

”Stop! JEG VIL IKKE VÆK! JEG VIL BLIVE HER HOS DIG!” Stemmen er skinger. Desperat. Og den får noget til at eksplodere inde i troldmanden. Vandet sprøjter ud af øjnene på ham. Han græder for første gang i mange år.

Bag et slør af tårer kan troldmanden se, at giganterne ikke længere kun er utydelige skygger. De flår himlen over haven i stykker med lange kløer og tænder. Deres gab er åbne, og tusindvis af tunger rager til sig af den omkringliggende natur. De er et kaos af former og farver. Noget af det smukkeste, troldmanden har set, men samtidig noget af det værste, der findes. Giganterne vil flå dem begge i tusind stykker.

”FAAAAAR!” skriger drengen.

Men troldmanden slipper rebet og lader spanden falde. Ned i brønden. Den plasker mod vandoverfladen og forsvinder. I samme sekund er en horde af giganter over ham.